

REVISTA COPILUL

dobrogean

ANUL II No. 2

FEBRUARIE 1936

Revista „Copilul Dobrogean“

Apare lunar, sub auspiciile Asociației învățătorilor,
secția Tulcea și sub conducerea următorului comitet :

D. DOGARU-învățător
Ing. A. POPESCU-profesor
Pictor V. PAVLOV-profesor
IORD. PETRACHE-Învățător

REDACȚIA

Const. Petrache

revizor școlar

Șc. No. 4 de fete--Tulcea

AD-ȚIA

N. Damienescu

învățător

Str. Sf. Impărați 59

Abonamentul :

Anual 40 lei

De sprijin 80 lei

Ce cuprinde această revistă :

Horia, Cloșca și Crișan	—	<i>Petculescu Nicolae</i>
Cheia Fericirii	—	<i>D. I. Dogaru</i>
Ţhiocei	—	<i>Stela Nicolau</i>
Ionică Cojochișă	—	<i>G. Focșa-Sargantinnu</i>
Nenorociții	—	<i>I. Pușcașu</i>
Descrierea Ghiocelului	—	<i>Georgescu Vasile</i>
Mărgelele Linichii	—	<i>Bacria Aurora</i>
Cea mai tristă întâmplare din viața mea	—	<i>Elena N. Dimitriu</i>
Iarna	—	<i>Mărgărit Steluța</i>
Revistei Noastre	—	<i>Garabet Dumitru</i>
Ce ispravă am făcut	—	<i>Mironovschi Lidia</i>
Care Voevod e mai mare ?	—	<i>Tiron Ecaterina</i>
Povestea mea	—	<i>Omer Gemal</i>
Vulpea la cotlet	—	<i>Bejenaru Maria</i>
Șezătorile dela șc. noastră	—	<i>Tomoruș Minodora</i>
Motanul leneș	—	<i>Anghel Vrondu</i>
Copilul și Securicea	—	<i>Aurora Iacobe</i>
<i>Pașina jocurilor, deslegări, răspunsuri.</i>		

*Gravurile sunt executate de D-l Th. Iacobe—
fotograf—Tulcea.*

Horia, Cloșca și Crișan.

Frații noștri Români, din Transilvania, pe vremurile vechi erau sub stăpânirea Ungurilor. Ei nu erau socoliți ca locuitori, ci ca robi, numiți *iobagi* și Ungurii le ziceau Valahi, cuvântul cel mai înjositor pe care-l aveau pentru ei.

Cu toate asupririle Ungurilor, Românii s'au ținut uniți și nu s'au desbinat. Ca să poată scăpa de aceste asupriri, bărbații cu inimă : „Horia, Cloșca și Crișan“, s'au răsculat contra Ungurilor în anul 1784.

Acești fruntași nu și-au ajuns scopul, ba chiar au fost prinși de Unguri și aruncați în închisoare. Acolo în închisoare Crișan s'a spânzurat, nevrând să sufere batjocurile Ungurilor.

Mai târziu au fost scoși din închisoare Horia și Cloșca și omorâți cu roata.

Să ne fie pildă faptele acestor eroi, care și-au dat viața pentru țară și neam ! De atunci sunt 151 de ani.

Să nu i uităm !

Petculescu Nicolae
cl. V pr.—Somova

Sărbători și amintiri naționale în cursul lunii Martie avem : la 8 Martie, Proclamarea Revoluției lui Tudor Vladimirescu (1821). La 14 Martie, România se ridică la rangul de regat (1881), iar la 27 Martie, se unește Basarabia cu România (1918).—Organizați șezători și sărbătoriți amintirea strămoșilor.

CHEIA FERICIREI

(Poveste Originală)

de D. I. Dogaru

Spre Soare Răsare, în continentul cel mare al Asiei, se află o țară, peste măsură de întinsă, locuită de oameni cu pielea galbenă ca coaja de lămâie, cu ochii lungueți și oblici și cu părul capului strâns într'un smoc lung, ca o coadă.

E țara Chinei, cu câmpii întinse, cultivate cu orez, cu livezi mari de duzi și fluvii lungi și late care se varsă în Oceanul cel Mare sau Pacific.

E țara de unde s'a răspândit pe toată fața pământului sămânța viermilor de mătase și meșteșugul fabricării porțelanului scump. E țara ceaiului aromitor, a cuișoarelor și a arborelui de chinină.

Locuitorii acestei țări sunt oameni harnici, muncitori, respectoși și cinstiți, de li s'a dus vestea în lumea întreagă.

Pe malul fluviului Ian-Ce-Kiang se află un orașel cu numele Șu-Mang-Fu.

Vedeți voi, iubiți copilași, oamenii aceștia galbeni au o limbă a lor pe cât de veche, pe atât de ciudată la auz, pentru noi!

În orașelul acesta trăia un bătrân cunoscut până departe în împrejurimi și care purta numele *Pao-Dze*.

Acest bătrân era știut de oarece avea o avere frumoasă, avere strânsă numai prin muncă cinstită, prin cumpănire și chibzuința. Nevoiașii, suferinzii și necăjiții aveau ușa deschisă la casa lui, masa întinsă oricând și pentru oricine, iar sfaturile și încurajarea nu lipseau niciodată celor ce-i călcau pragul casei sale.

Bătrânul avea trei feciori cari îl ajutau în treburi.

Feciorii nu erau mulțumiți că bătrânul împărțea fără milă din averea sa, celor ce n'aveau.

Însă tăceau în fața lui și nu voiau să-l supere, căci îl iubeau foarte mult.

Intr'un an căzuse o iarnă aspră peste acel ținut. Vara, fluviul *Ian-Ce-Kiang* se revărsase peste maluri cu furie, dărâmand sate întregi, înecând câmpii întinse semănate cu orez, hrana de căpetenie a celor nevoiași.

Un adevărat blestem căzuse din cer, ca un fel de pedeapsă pentru nedreptatea oamenilor, față de Bunul Dumnezeu.

Gerul iernii și lipsa de hrană, chinuia amarnic pe bieții oameni încercați.

Feciorii bătrânului nu mai dovedeau să împartă săracilor ajutoare.

Bătrânul poruncise să se împartă tot ce are. Fiii îl ascultară; însă începură să murmure între ei.

—Ce are de gând să facă tata? Împarte totul la săraci și nouă nu ne rămâne mai nimic!

—Așa este răspunseră ceilalți frați, supărați.

Bătrânul îi auzi. îi chemă pe toți trei într'o odaie mai dosnică și le vorbi:

—Fiii mei, nu liți supărați de cele ce vedeți că fac eu. Datoria noastră este să ajutăm pe cei nevoiași.

—Tată, îndrăzni să-i spună fiul cel mai mare, iartă-mă că îmi dau și eu părerea mea. Dacă tu vei împărți mereu săracilor din averea ta, nouă nu ne va mai rămâne nimic.

—Așa este tată! îndrăzniră și ceilalți doi fii.

—Vă înșelați copiii mei, le răspunse tatăl lor. Pentru voi am o comoară de mare preț. Priviți această lădă de fer ferecată cu încuetoare grele

În ea am strâns o avere de mare preț. Ceia ce dăm săracilor astăzi și mâine, e nimica toată, pe lângă ceia ce se află acolo.

Fiii plecară capul în jos rușinați de îndrăzneala lor, mârniți că au judecat așa de aspru pe părintele lor. Fapta lor era o mare rușine după obiceiul chinezilor.

Și bătrânul adăogă :

—Din toată truda vieții mele v'am adunat ceia ce am crezut că e mai de preț și mai de folos în viața unui om. Inșă nu aveți voie să deschideți această ladă, decă după moartea mea !

După câțva timp bătrânul *Pao—Dze* închise ochii. Il plânse multă lume și mai ales nevoiașii acei, pe care îi ajutase din averea sa.

Averea ce o agonisise, lăsase poruncă pe patul de moarte —să fie împărțită toată, săracilor.

Fiii lui făcură așa, cum hotărise tatăl lor.

In cele din urmă intrară în camara tainică unde se afla lada de fer, ferecată cu lacăte grele.

Chemară un meșter lacătuș care cu multă trudă descue lacătele ruginite.

Toți așteptau nerăbdători să vadă comoara visată. Iși inchipuiau că lada e plină cu pietre scumpe, cu odoare de preț și bani lucitori de aur.

Când meșterul dădu capacul în lături, rămaseră înmărmuriți : Lada era goală. Nu aflară nimic din ceia ce așteptau ei. Comoara visată lipsea. Pe fundul lăzii însă găsiră o placă de marmură neagră pe care era scrise cuvinte pline de înțeles, în înțeleapta limbă chineză :

Las fiilor mei moștenire :

Să muncească fără preget !

Să agonisească totul cu cinste !

Să ajute cât de mult pe cei ce n'au!

Cei trei fii se priviră mirați, unii pe alții. In clipa aceea pricepură însă că bătrânul le lăsase drept moștenire, CHEIA care deschide oamenilor calea spre FERICIRE.

G H I O C E I

*In ierni cu ger cumplit,
Sub zăpadă stă pitit,
Un verde mugurel
Cât un gândăcel.*

*Zăpada bine n'a perit
Și din mugur a eșit,
Un gingaș clopoșel
Alb și sprintinel.*

*Cu bucurie îl privim
Și'n jurul lui ne veselim,
Că-i mult doritul ghiocel
Ce aduce primăvara 'n el.*

Stela Nicolau
Coducătoare Caralbil

IONICĂ COJOCHIȚĂ

(Urmare din No. 1)

*M*ult s'a mirat văzând-o în mijlocul a 13 dracl, cari o jucau fără întrerupere, unul după altul, până dinspre zluă, când rupse 9 perechi de papuci și se pregătea de plecare. Ionică cum simți acestea se gândi și într'o clipă fu străjerul de

mal 'nalnte la camera fiicei de împărat. Nu mult după aceasta sosi și fata.

Ionică așteptă cu multă bucurie dimineața, când dădu raportul împăratului spunându-i unde a văzut fata și ce face ea de vine obosită acasă și cu încălțăminte ruptă.

Împăratul se întristă foarte de cele auzite. Chemând fata o mustră aprig pentru faptele desfrânate. La auzul mustrării fata căzu moartă pe loc.

Pretutîndeni plânsete și jale. Curtea împărătească se pregătea de mare dollu, căci murise Domnița. Cosclugul de aur,

Ce lucrăm în cursul luni Martie în grădină ?

Se sapă pomii la rădăcină și se plantează din nou, acolo unde s'au uscat. Se pune arpagicul și usturoiul și se seamănă pătrunjel, morcovi, spanac ș. a. Patlagelele roșii și vinete, ardeii și varza se răsădesc pela sfârșitu! lunii. Se desgroapă via, se arăgesc, se taie și se leagă vițele.

Nu uitați: puneți pomi, cât mai mulți pomi.

În care era așezată moarta, fu dus și așezat într'o odale a curții împărătești unde împăratul, dădu ordin ca timp de 3 zile și 3 nopți cât o sta în odaie să aibă santinelă. Zis și făcut. Slujitorii curții împărătești, impliniră întocmai ordinul dat. Dar în schimb ce credeți că se întâmplă?

Peste noapte, fata se prefăcea în strigoi și mânca santinela, în așa fel că a doua zi când venea santinela de schimb,

nu mai găsea decât capul. Așa au pățit santinelele nopți de-a rândul, până se făcuse în curtea împărătească un morman de capete.

Însfârșit vent rândul de mântuire iar lui Ioncă. Uitat să vă spun, dragii mei, că împăratul ținea foarte mult la ionică. Deaceia îl chemă și-l spuse:

„În mult la tine Cojochița; dar alți ostași de încredere nu mai am, pe care să-i pun de pază. Vei face tu de strajă, în seara aceasta“.

Ca și întâia oară, la auzul acestor cuvinte, Ioncă porni plângând prin grădină; dar nu merse mult că iar:

*Acelaș moș cărunt
Cu barba lungă
Până' pământ*

și cu glasul blând ca'totdeauna mângâie pe Ioncă zicând :

„Nu mai plânge ! Diseară când îți va veni rândul de strajă, te vei ascunde în dosul icoanei, unde vei sta nemișcat, fără nici-o frică. Vei fi încercat mult de ea; dar tu să nu te lași bătut, căci nu va putea niciodată să te aie jos dela icoană”.

Noaptea sosi degrab' și-l găsi pe Ionică la locul lui nemișcat. Când cocoșii începură să cânte de miezul nopții, giulgiul fu aruncat depe fața moartei. Fata schimbată într'un strigol înspătmântător, ieșind scântei de foc din gura lui, se repezi către icoană strigând cât îl lua gura :

— „Dă-te jos nenorocitul să te sfâșii de viu”.

Ioncă sta nemișcat la locul său ca și când n'ar fi auzit spusele strigoiului.

Strigoiul căută apoi prin vorbe frumoase ca să-l înduplece; dar Ioncă tăcu ca și 'nainte. Astfel trecu noaptea, când un cocoș răgușit anunță zorii zilei. La auzul cântatului, strigoiul se făcu nevăzut și voalul fu dat peste cosciug.

* * *

Auzind împăratul că Ionică n'a pătit nimic peste noapte, se hotărî să-l pună să străjuiască cele trei nopți, după care să se facă înmormântarea.

Pentru a doua străjuire, Ionică fu învățat iarăși de către moșul cel cărunt, să se suie iar la icoană. La fel făcu și scăpă și a doua noapte de strajă.

În sfârșit veni și noaptea treia de strajă cea mai periculoasă și iar moșul cel dintâi i se arătă și-l învăță să se ascundă sub cosciug în așa fel ca atunci când va ieși strigoiul din cosciug, să se așeze repede în locul lui și să stea nemișcat.

Mai este loc pe pământ încă ?

Un profesor din Austria a făcut o socoteală cu privire la populația pământului și spune că : America de Nord care numără 110 milioane locuitori, poate să hrănească până la 500 milioane ; Canada 110 milioane în loc de 8 ; Argentina 500 de milioane în loc de 31, cât are acuma. Nu mai vorbim de Australia care are abia 6 milioane, când ar putea să trăiască acolo cel puțin 120 milioane. Căutați și voi pe hartă și vedeți unde vin aceste țări.

Când începu să cânte cocoșul prima oară, strigolul sări de la locul lui și Ionică făcu cum îl spuse moșul. Ceaba căută strigolul prin toate unghiturile odăii, că nu putu să-l găsească. Când cocoșii începură a anunța ivirea zorilor, strigolul se repezi la cosciug. Căci.... ultii larăși să vă spun, bătuv'ar norocul dragii mei, că fata fusese blestemată de niște zâne rele să se prefacă noaptea în strigol și că strigolul dacă nu-și găsea locul, imediat ce începea a se ivi zorile, plesnea.

Așa se și întâmplă.

Strigolul, astică fata, găsind locul ocupat, dracul crăpă dintr'ansa.

La auzirea zgomotului, Ionică sări repede din cosciug și când..... ce-i zărlă ochii, măre Doamne? O fată frumoasă cum

nu mai era alta prin împrejurimi.

Cum îl văzu pe Ionică fata-i dete binețe și merșeră împreună la împărat.

* * *

Cum îi văzu împăratul, se bucură foarte și dete poruncă slugilor sale, să pregătească mare nuntă, căci de-acu încolo Ionică Cojochiță va fi ginerele său.

Și cât ai clipi din ochi, se umpluse curtea toată
De muzici, cimpoiuri, cobzari și domni de treaptă'naltă
Și a fost o nuntă, măre, de-acelea 'mpărătești
Căci cu cât priveai, mai mult ai fi vrut să privești
Veneau moșnegi, feciori călări și fete 'mbujorate
Cure cu toți, privind, la nuntă să ia parte.
Și-am fost și eu de le-am privit, la rând, pe toate
Ca mai târziu din traista mea, să am ce scoate
Și-aș spune multe drații mei, că traista, doar mi-e plină
Dar mai păstrez și pentru atunci, când rândul o să-mi
vlnă.

George Focșa-Sergantinnny—Publicist.

NENOROCIȚII

E iarnă. De vr'o două zile viscoleşte de nu poți ieși din casă.

În căsuța dărăpănată din margina satului, mama caută să împace pe cei trei copii, care au terminat și cel din urmă codru de mămăligă rece și acum scâncesc de foame. Tuspătru se zgribulesc lângă soba care s'a răcit de mult.

Foamea a trecut însă peste marginile răbdării, așa că din cauza ei bieții nenorociți au uitat pentru un moment că le trebuie căldură. Sărmana mamă a bătut de multe ori la ușile celor mai înstăriți,... și acum trec prin mintea ei toate necazurile întâmplăte în acest timp.... Unii îi mai dădeau câte un codru de mămăligă rece ; cei mai mulți însă o îmbrânceau din prag, înjurând-o. Ar vrea mai bine să moară de foame și frig decât să audă iarăși cum îi spun în față:

„Pomană la baistrucii pușcăriașului nu facem, și-i trase o înjurătură

—„Mamă mi-i foame“, zise Nicolae, îngrămădindu-și zdrențele pe trupușorul lui de copil de 6 ani.

—„Și nouă“ spuseră ceilalți doi mai marișori, ale căror trupuri rămâneau goale ori cum se întorceau : dacă acopereau spatele se vedea pieptul, dacă acopereau picioarele, rămâneau goale mâinele.

Toate acestea o făcură pe sărmana femeie să tresară din visare și să se hotărască a pleca din nou în căutarea hranei de toate zilele, cu gândul de a suferi orice, numai să nu-i moară copilașii.

Eși în stradă ! Viscolul o purta în toate părțile, par'că ar fi fost beată, atât o slăbiseră foamea și frigul.

Deodată fața i se lumineă, dându-i o expresie de mulțumire.

Gândul îi era cu un an în urmă, când avea tot ce-i trebuia și stând lângă sobă privea mulțumită la copilașii ce se jucau fără nici o grijă. Când venea soțul dela serviciu masa era gata și toți se așezau la

locurile lor, mulțumiți și fericiți. Într'o zi însă pe neașteptate au venit jandarmii l-au luat pe bărbat și tocmai în urmă li s'a făcut cunoscut că e dus la pușcărie, pentru complicitate la falș în acte publice. Atunci i s'au sechestrat și cea mai mare parte din lucruri și au rămas copiii și mama fără nici un sprijin.

Cu aceste gânduri, femeia ajunsese la vecinul de peste drum, care eșind din casă și văzând-o cum se policnește, îi isbi ușa în nas zicând :

„Iar te-ai îmbătat pușcăriașo; fugi de aci !

Inv. I. Pușcașu
Slava-Cercheză

Descrierea Ghiocelului

Zilele de primăvară au venit și odată cu sosirea lor, ghioceli și-au scos fruntea lor albă la viață. Ghiocelul este floarea gingașă și umilă, pe care o iubim cu toții. Ea este simbolul primăverii.

Pe cer, odată cu ivirea ei, apare soarele bine făcător, care încălzește pământul cu razele lui.

Câmpia este acoperită de verdeață. Ghiocelul crește, văzând cu ochii și se ridică tot mai sus, mândru și frumos. Tinerii poartă'n pieptul lor floricea albă și sensibilă, ca și fulgul de zăpadă. Pădurea este plină de micuțele floricele care au început să-și trăiască firul vieții. Parfumul ei ne îmbată și ne face să simțim atmosfera plăcută de primăvară. Dar viața acestor

mici ființe este scurtă. Petalele albe și catifelate cad una câte una. Soarele devine din ce în ce mai puternic.

Acum este rândul altor floricele minunate.

Vara a sosit și odată cu ea ghiocelii au pierit.

Georgescu Vasile

Cl II L. P. C.—Tulcea

Mărgelele Linichii.

— Poveste —

A fost odată o fetiță foarte drăguță care avea ochii albaștri și frumoși și un păr buclat ca al unei păpuși. Pe fetița aceasta o chema Linica.

Mamă-sa o iubia mult, totuși era mâhnită în sufletul ei, căci Linica avea un cusur mare: mințea din când în când. Dacă din întâmplare își rupea rochița, spunea că nu știe cum s'a rupt, de spunea foarte multe minciuni, de spărgea vre-un pahar sau vre-o farfurie, deasemenea mințea, spunând că le-ar fi spart pisica.

Așa dar, după cum vedeți, mama Linichii avea tot dreptul să fie amărită. Intr'o zi, însă, părinții Linichii primiră vizita unei zâne; căci pe atunci mai umblau zânele prin casele oamenilor.

Linica, văzând-o așa de frumoasă, întinse brațele spre dânsa și vru s'o sărute; atunci zâna se aplecă și o îmbrățișă zicându-i: „Dacă vei fi cuminte și-mi vei asculta sfaturile, va fi bine de tine“.

— „Frumoasă zână, răspunse fetița, voiu face cum dorești“.

— „Ei bine! zise zâna, îți dăruiesc acest șirag de mărgele, pune-l la gât și vom vedea de meriți să te iubesc“.

Linica nu mai putea de bucurie, căci șiragul era minunat de frumos.

„Nu te veseli atât copila mea, căci aceste mărgele sunt fermecate; de câte ori vei spune o minciună, se va desprinde din ele câte

una pe care nu o vei mai putea găsi.

Când voiu veni să te văd, vom număra mărgelile, iar de va lipsi vreuna, nu mă vei vedea niciodată, căci nu pot suferi minciuna. Află că eu mă numesc „Zâna Adevărului“.

Linica făgădui că nu va pierde nici o mărgică și zâna pieri.

În primele zile totul merse bine, fetița nu minți, dar curând își uită vorba și într-o zi... poc! căzu o mărgică.

Ce nenorocire!

A doua zi... poc! altă mărgică se desprinsese, pe urmă alta și tot așa pierdu aproape tot șirul.

Linichii îi fu așa de rușine, încât scoase șiragul de la gât și-l aruncă în fundul unui sertar.

Cioc! Cioc! Iacă zâna....

Linica se ascunsese după ușă.

„Dece te ferești de mine fetiço, zise zâna, dece nu vii să mă săruți?”

Linica veni plângând.

„A! nu mai ai mărgelele?”

Linica își ceru iertare, dar zâna îi zise foarte aspru:

„Copila mea, nu știi câtă supărare faci mamei tale și un copil care își supără părinții, nu poate fi iubit de nimeni“.

Linica promise că se va îndrepta și zâna o iertă de rândul acesta.

„Rămâi cu bine, îi zise zâna, mă voiu întoarce peste un an“.

Într-adevăr, la începutul anului viitor sosi zâna și găsi pe Linica veselă, cu șiragul de mărgele la gât. Din fericire nu lipsia nici una.

„Minunată și frumoasă zână, zise ea, dela plecarea ta n'am spus decât adevărul și mama e foarte fericită“.

Zâna o îmbrățișă și îi dăruie o mulțime de lucruri bune și folositoare.

Povestită de bunica:
Bacria Aurora
d. IV șc. No. 1 fete

În numărul viitor vom publica numai nou-tăți de Paști. Interesați-vă deci și trimițiți-ne: legende, povești, poezioare, amintiri și obiceiuri.

Nu uitați: și jocurile să fie astfel întocmite ca să se potrivească cu sărbătorile.

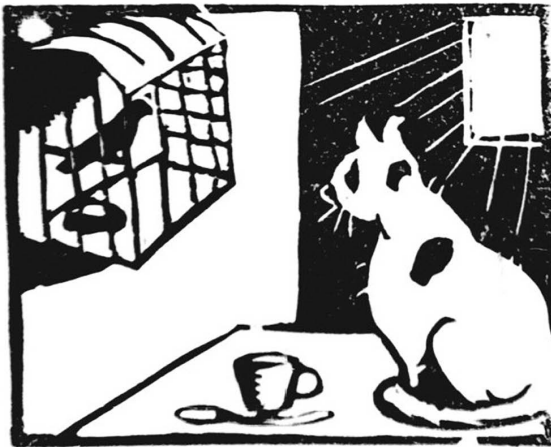
Trimiteți pe adresa redacției, scrise curat, îngrijit și pe o singură față, până cel mai târziu la 16 Martie c.

Cea mai tristă întâmplare din viața mea.

Era în primăvară. Câmpul și copacii își îmbrăcaseră halna lor verde. Păsărelele călătoare se întorseseră la noi în țară. Cîrpițul lor vesel, dădea o altă viață câmpurilor și crângului adormit până atunci. Într-o dimineață frumoasă, am auzit că bate cineva la poartă. M'am dus să deschid și am văzut un copil sărăcăcios îmbrăcat, care ținea în mână o păsărică. Era un sticlete frumos.

Copilul s'a rugat de mine să-l cumpăr păsărică pentru a putea cumpăra pâine. De mila bălătuțului am luat păsărică. L-am cumpărat o colivie frumoasă și am atârnat-o lângă ușă. Din acea zi păsărică devenise a mea și nu dădeam voie la nimeni să se apropie de ea. O îngrijeam cu drag ca să nu-l lăsească nimic. Îmi părea că păsărică îmi mulțumește, când prin cîrpițuț ei vesel îmi răspundea chemărilor mele.

Mai mult ca de orice o păzeam de pisică, care dădea mereu târcoale coliviei. Dar cu toată paza mea, pisica isbuti să

prindă păsărică. Într-o seară am uitat pisica închisă în casă. Dimineața când m'am deșteptat, m'am mirat că nu aud cîrpițuțul vesel al păsărelei mele dragi. Credeam că mănâncă.

Toemai atunci, într-o mămica tristă și-mi spusese că pisica a omorât păsărică. Am început să plâng și m'am dus să o văd și eu. Păsărică mea era moartă lângă grădile coliviei, cu aripile

lăsate în jos și cu ochii săi deschiși. Durerea mea a fost mare căci am înțeles că de acum niciodată nu o voi mai vedea și nici nu voi mai auzi cîrpițuțul ei atât de dulce.

Sărmană păsărică, de știam că vei avea o astfel de moarte, mai bine îți dădeam libertatea, ca să înveșelești câmpurile cu cîrpițuțul tău !....

Sunt câțiva ani de atunci, dar și acum ori de câte ori îmi aduc aminte de ea, simt o mare părere de rău.

Elena N. Dimitriu cl. I L. Pr. I.—Tulcea

Descriere.

(IARNA)

Iarna este un anotimp foarte plăcut. Vremea este posomorită și ninge mereu. Uneori este soare, dar soare cu dinți. Pământul este înghețat tun. Și cerul este mereu înorat. Pomii desfrunziți și amorțiți, par că-s uscați. Iar când ninge, ramurile lor sunt pline de zăpadă. Păsărelele călătoare sunt plecate demult din țară, iar cele ce au mai rămas, stau zgribulite pe la dosuri. Oamenii săraci se simt amăriți. În zilele urite și geroase oamenii stau în casă lângă sobă, când sunt zilele mai bune, se duc la tăiat lemne, stuf sau ghiață. Copiii, în zilele bune, când nu este ger mare, se dau cu să-

niuțele sau cu patinele. Cei ce n'au sănii și patine, fac oameni de zăpada. Tot în anotimpul iernii este și vacanța pentru școlari, dela Crăciun până la Bobotează. Atunci să vezi ce mai joacă pe copii și ce se mai

bat cu bulgării de zăpadă.

Mărgărit Steluța
cl. IV șc. No. 3 fete

Revistei noastre!

**Cea mai frumoasă revistă
În orașul Tulcea azi,
Este doar revista noastră,
Ca un vesel izvorăș.**

GARABET DUMITRU cl. I L. P. C.

CE ISPRAVĂ AM FĂCUT

Era într'o zi de primăvară, când se pun cloștele. Mama, a pus 15 ouă într'un coșuleț și m'a trimis cu ele la bunica, ca să pună și ea o cloșcă. Eu mergând pe stradă și fără să-mi dau seama că în coșuleț sunt ouă și trebuie să le duc cu băgare de seamă, am început să învărtesc coșulețul când la dreapta când la stânga și-l isbesc deodată într'un stâlp de telegraf.

Când m'am uitat în coșuleț nici un ou nu era în-
treg. Am început să plâng. Mă
găndeam, ce să fac?... Să mă
duc acasă?... Imi era frică.
Atunci, îmi veni un gând bun
să mă duc la mătușa. Așa și fă-
cui. M'am dus la mătușa, care
mă iubește foarte mult. Vrând
să mă scape de belea îmi dă 15
lei ca să mă duc la prăvălie și să
cumpăr alte ouă. Mă duc eu, cum-
păr ouă și le duc. Bunica era foar-
te bucuroasă. Îi mulțumi mamei,
ba mi-a dat și 5 lei să-mi cumpăr
bomboane și eu m'am dus acasă
foarte veselă. A stat cloșca bu-
nicuții pe ouă o săptămână, a
a stat două, trei, patru, dar nu scoase nici un pui. Bu-
nica supărată veni la mama și spuse că oule nu au
fost proaspete. Atunci eu fără să-mi dau seamă îi spun;
„Cum se poate? Negustorul mi-a spus că oule erau
foarte proaspete“. Mama când a auzit m'a întrebat nu-
mai decât: „Care negustor?“ Eu n'am vrut să-i spun,
dar mama m'a tras de ureche și de frică am fost ne-
voită să-i spun întâmplarea nenorocită: Dar ce-am pă-
ți? Vai de capul meu!

Mironovschi Lidia

cl. III No. 1 foto

Pe care Voevod îl socotiți mai mare și pentru ce ?

Eu îl socotesc ca cel mai desăvârșit Voevod, pe Ștefan cel Mare. Tatăl său, Bogdan Vodă, a fost întemeetorul Moldovei.

Ștefan cel Mare a avut 37 de războaie, printre care unul sau două au dat greș numai, dar iar și-au revenit. El a fost milos cu săracii și cu oropsiții de soartă.

Ștefan cel Mare avea de obicei că după fiecare izbândă zidea câte o mănăstire. Cea mai însemnată este mănăstirea Putna, în care este și înmormântat.

Prin faptele sale vitejești, Ștefan cel Mare ne dă dovadă de dragoste pentru țară și deaceia îl socotim ca cel mai mare și mai de laudă dintre Voevozi.

Tiron Ecaterina
cl. IV No. 4 f.

Povestea mea.

Dragii mei prieteni, să vă spun povestea mea :

Sunt născut în anul 1928, la 5 August; n'am împlinit încă 8 ani. Veți ști că sunt în cl. II-a primară în satul meu—Turda, unde mă învață Doamna J. Popovici.

Sunt încă mic, dar îmi place să învăț lecțiile și să citesc mult dorita noastră revistă „Copilul Dobrogean”.

În fiecare lună, aștept cu brațele deschise sosirea revistei noastre.

O rog din suflet, ca să-mi aducă noutăți dela prietenii mei, pe care îi cunosc după nume și poveștile lor frumoase.

Cu dragoste neștearsă,

Omer Gemal
cl. II-a—Turda

Vulpea la coteș.

*O vulpe 'ndrăzneală
Făcându-i-se poftă
De ceva vânat
Undeva prin sat,*

*Dar când uru, „de dulce”,
Din coteș s'apuce
Gâsca sau găina,
O simți vecina!*

*Pela miez de noapte
O porni.... pe-aproape
Să găsească 'n cale,
Ceva, la 'ntâmplare!*

*Și ca orice hoață
Fu bătută moartă,
De-și dădu sârmană
Sufletul pomană.*

*Gâscă sau găină
Pela vreau necină
Sau poate-un curem
Pela vreau sătean.*

*Ca vulpea cea hoață,
Toți o se pățir
Când fără de muncă
'Om vrea ca să trăim.*

Bejenaru Maria
cl. VI—Reg. Maria

Descrierea șezătorilor dela școala noastră.

La școala noastră am luat parte la multe și plăcute șezători.

Mai întâiu să vă descriu ce este o șezătoare.

În după amiaza unei zile de clasă, se adună la școală într'o sală, copiii, însoțiți de mamele lor.

Fiecare ne luăm câte un lucru de mână. Unele dintre noi spunem poezii, jucăm câte o piesă de teatru,

cântăm cântece frumoase și doine. Mai jucăm și jocuri naționale, conduse de doamnele profesoare. În a-

cest timp mamele lucrează câte ceva. Vezi acolo diferite lucruri de mână, unele mai frumoase decât celelalte. Acolo vin și bu-nicuțe de ale noastre cu furca în brâu și torc fir lung și subțire ca mătasa. La școala noastră au avut loc multe și în cu-rând va avea loc și a noastră, a clasei a IV-a. Ah, ce bine îmi pare și cu ce nerăbdare c aștept. Sfătuim pe colegii și co-

legele noastre, să se unească între dâșii, să urmăreas-că ce scrie în această revistă și să facă și ei șezători în fiecare săptămână. Vor vedea singuri cât de fericiți o să fie Domnii Profesori și Părinții și munca lor nu va fi fără răsplată. Așteptăm să vedem și să ne cu-noaștem prin scris.

Tomorug D. Minodora
cl. IV No. 4 fete

Motanul Leneș

*Motănașe, motănel!
Cine e fricos ca el?
Par'că nu-i neam de pisică :
Și de șoricei i-o frică!
De-i un șoarece mai mare,
El cu couda'n tre picioare
O tulește pe cărare;
Iar de vine-un șobolan,
El se urcă pe divan
Și acolo stă un an!*

Anghel Vrondu
cl. IV No. 1 b.

Copilul și Securicea.

A fost odată un copilăș care primi în dar dela tatal sau, o securice micuță și frumoasă. El incepu sa cioplească in tulpina unui plop. Plopul se supără și-i luă copilului securicea. Copilul începu să plânga, se duse la tatal sau și-i spuse că plopul i-a luat securicea. Tatăl lui se duse la plop și-i zise:

— „Plopule, te rog, da copilului meu securicea. Plopul supărat îi zise:

— „Ba, n' o dau!

Atunci se duse la foc și-i zise:

— „Focule, du-te și arde plopul, ca nu vrea să dea copilului meu securicea. Focul zise:

— „Ba, eu nu!

Atunci se duse la halta:

— „Apă, du-te de stinge

focul, ca focul nu vrea să ardă plopul, iar plopul nu vrea să dea copilului securicea. Apa nu vroi.

Se duse atunci la bou:

— „Boule, vino de bea apa, ca apa nu vrea să stingă focul, focul nu vrea să ardă plopul, iar plopul nu vrea să dea copilului securicea. Nici boul nu vru.

Atunci el zise lupului:

— „Lupule, te rog vino de mănâncă boul, ca boul nu vrea să bea apa, apa nu vrea să stingă focul, focul nu vrea să ardă plopul, iar plopul nu vrea să dea copilului securicea. Lupul, care nu era flămând, răspunse că nu vrea. Nici pușca nu vru să omoare pe lup și nici șoarecele nu vru să roadă pușca. Suparat, tatăl copilului, se duse la pisică și-o rugă:

— „Pisicuță, te rog, du-te și mănâncă șoarecele, ca șoarecele nu vrea să roadă pușca ș. a. m. d.

Atunci pisica se luă după șoarece, șoarecele după pușcă; pușca după lup; lupul după bou; boul după apă; apa după foc; focul a ars plopul, iar copilul și-a luat singur securicea.

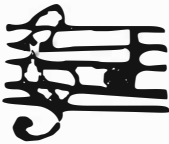
AURORA IACOBELI cl. I pr. 4 f.

Gândește-te

și desleagă și tu un joc:

1) de Petrescu Victor

Citiți și spuneți ce ați înțeles!

2) Șaradă de Buza Aurelia VI compl.

Prima parte-i o unelță,
A doua, lucrare—arață
La un loc de le uniți
Ocupație găsiți.

3) de Burghilea V. cl. III No. 3 b.

A se completa
locurile cu câte o
literă și iese nume
de medicament, în
toate direcțiile.

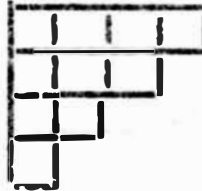
4) Gluciți : de Naum I. Elena
cl. II 4 f.

Era o apă mare:
în mijlocul apei un măr încărcat
cu fructe, iar în vârful mărului o
maimuță.

Un om care era pe mal vroia să
mănânce mere, dar n'avea barcă.
Ce a trebuit să facă?

5) Străjău Maria cl. VI Reg. Maria

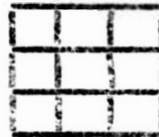

Sunt mai multe
intr'un an.

Când nu sunt multe
In loc de „poftim”
Vocală

vertical la fel

6) de Preda Const cl. III Smârd. Nou

Râu (Moldova)

Se rosesese...

In bucătărie

Puneți că-
te o sila-
bă; verti-
cal la fel.

7 Proverb: de Toader Maria cl III
Caraibil

—nv—ț— | l— t—n—r—t
s —ț—|f— —b—n—|l—
b —tr—n—ț—

Puneți câte o vocală in jocul liniu-
țelor culcate.

8) de Radu Valeriu cl. II liceu

1	3	1
1	2	4
1	1	5
1	8	6
1	7	1

Așezați in căsuțele
goale numerele
dela 1—25 impre-
una cu ele, astfel
ca suma fiecărui
rând, orizontal și
vertical să dea 65
Cifrele scrise nu
ie schimbați.

Cine n'a putut deslega jocurile din No. 1 să caute aici.

Aritmogrif=Dela A—B=toamna, a) vânt, b) ploaia
c) rândunelele, d) bruma, e) frunza și f) Africa.

No. 2=arac, rică, acul, calu.

No. 3=Rom—an—ia.

No. 4=Volga, osie, lin, ge, a, (nu consoană)

No. 5=aur, ura, rac.

No. 6=Se așează pătrățelele astfel:

și se iau

2 linii din-

Nn. 7=Sas.

tr'un colț.

No. 8=Cana, amar, nașă, oral.

Dăm mai jos numele delegaților :

7oate—Anghel D-tru cl. VII-Hagilar și Cărnău I. Virgilia
cl. III Casimcea.

7 Jocuri—Buga Aurelia cl. VI 4 fete, Petculescu Nic. cl.
V-Somova. Iordăchescu Elena Aglaia și Popescu Romelia Pr.
Nic., Omer Gemal-Turda, Burghilea V. cl. III 3 b., Garabet Tr.
III, Capitanov T. III, Topoleanu V., Sandorina Irina, Căcince
Sofia, Caragian Maria, Șopof Alex., Stanciu Cecilia, toți din cl.
III Smârdanu Nou.—Zăfău G. III 3 b. Gheorghiu Vict. IV, Zbur-
lea Adriana IV, ambele șc. No. 3 f. Colimenciof V., Laura
Munteanu, ambele No. 2 fete, Lizeta Papadopol III 1 f. Dumit-
rof M. V 2 f. Bourșof Vict. V 2 f., Simionof Ioana V 4 f., Sin-
gerliu Mimi III 2 f.

6 Jocuri—Topciu V. și Popescu Adrian, 1 b., Rita Victor
III 1 f., Nineta Stamatiu 1 f., Victor Turovski cl. III, Vinof
Milica III 2 f., Drăghiescu I. IV-3 b., Suliman Șuchirie V-4 f.,
Hiniu Iord. cl. VI Ceamurlia de sus, Rusu Maria III Reg. Maria

5 Jocuri—Dumitrache Maria 2 f. Pandeli Marioara V-4 f.
Morof Ionel III-1 b., Marcof Cristu III 1 b., Nicolaev Aneta III
1 f., Rainof Liuba IV 2 f. Vlăcincu Alexandrina IV 2 f., Jelescu
Georgeta II-2 f. Chirișescu Gabriela IV-2 f., Boțof Aurelia III 2
f., Șopof Georgeta III-2 f., Gabrașcu Olga 2 f.

4 Jocuri—Coșovei D-tru cl. V, Teodor El., Cazacioc Va-
silica și Cioroi Aurica, cl. I Balabancea, Graur Gh. IV, Nichi-
forov Gh. cl. V—Somova. Maria și Eug. Covaliu No. 2 f., Focof
Stela 2 f., Arnăutu Const. III 1 b. Cărnău C. IV, Toncescu
Vasile cl. IV ambii din Turcoaia, Mănea Const. cl. V Somova.
Popărăscu Const. cl. V Reg. Maria.

3 Jocuri—Rusu Ioan V-Reg. Maria, Sariase Anisim III-1
b., Buiuca Olga III 1 f., Bari Melia 2 f., Ivanof M. 2 f. Crânja-
lă Florica III 2 f., Nicu Niculescu, Kleinberg Ilie și Stavri Spiru
—Isaccea, Vatafu Ioan cl. V Reg. Maria.

2 Jocuri—Matara V. cl. V Turcoaia, Mișcalenco M. 2 f.
Boianoglu Raina 2 f. Ianchilievici Bercu III 1 b.

O vorbă bună pentru fiecare :

Ap. 7.—Smârdanu Nou; Aveți dreptate! Foarte multe, dar nu ne supără aceasta. Din contra! Pe viitor vă vom trimite 12. În ceiace vă privește personal se poate.

D-rei E. Sotirescu—Mulțumim pentru abonamentul de sprijin. E o încurajare pentru care rămânem recunoscători.

N. Scărlăteanu—Dorința noastră este să placă copiilor, pentru că în felul acesta să putem smulge din sufletul lor interes și curiozitate pentru lectură și compoziție.

I. D. I.—Dacă așa s'a obișnuit, vom păstra obiceiul, dar din principiu cea de a 11-a o trimitem gratis.

G. Pop—Bine! Vom reține. Scrisoarea elevului Omer Gemal este o adevărată surpriză. Mai rar atâta sinceritate.

Vanda și Navon—vor mai aștepta fericiți în fundul lacului. Bine că s'au întâlnit. Le pregătim o apariție meritoasă....

Bejenaru Gherghina—Reg. Maria. O poezie când se face, trebuie să căutăm și vorbe frumoase și gânduri alese: «Și care împlinește un an», «Revista Copilul Dobrogean» nu merge. Toți cu talentul și voință pe care o ai vei isbuti, sunt sigur, să

ne trimiți poezii frumoase.

Munteanu Silvia, Nichifor Gh. cl. V pr. Somova. Deocamdată nu-i loc. Urmăriți revista.

Lizeta Papadopol—Ți-am spus și verbal! Nu uita.

Pintilie Chița, Tomorug M., Tiron Ec., Radu M. Barasch F., Topolov D., Barbu Ștefana, Mihailescu Lucica, Lucica Bogaciev Tatiana Ardelenco, Florica Nistor, Țănușanu Elena, Avedezian Ana, Niculina Pricop și Stomca Paraschiva. Compozițiile voastre sunt de laudă. Nu vă închipuiți ce mult mi-au plăcut câteva din ele. Vă felicit! dar vă cer și ertare că nu le putem publica pe toate.

Topciu Virgil și Popescu Adrian—„Ber Căciulă Impărat” merge azi cam îngâmfat, dar nu va fi publicat... pentru că nu se potrivesc bine versurile. Păi nu zău spuneți și voi, se poate spune «El pornește încet spre casă, Bucuroș cu l-a găsit»?

D-lor Eug. Malcovschi dir. șc. Crășnicioara Veche și Orest Ungureanu dir. șc. Cupca jud. Storojineț. Mulțumim frumos pentru sprijinul dat și vă rugăm introduceți revista în cercul cunoștințelor Dv.

Hiniu Iord. Hagiul—Târziu, în numărul viitor.